

דברים לזכרו של מישר ערן ויזל ז"ל – 26.1.11

שעה ששמי הכרמל קדרו וזעפו מהאש הרעה, ירד הלילה גם על רחובותיה של קריית ביאליק. בעוד רחובות העיר ריקים מאדם ודלתות בתי התושבים הוגפו זה מכבר, הגיעה אלינו הבשורה המרה על נפילתו של תושב עירנו, מישר ערן ויזל ז"ל.

ערן מצא את מותו בעת מילוי תפקידו. יחד עם חבריו, צוערי קורס הקצינים של שירות בתי הסוהר, יצא לחלץ את הכלואים בכלא דמון. הוא לא שב מן המשימה. עבור ערן היה זה אך מובן כי יצא למשימה שהוטלה עליו. איש לא שיער את אשר יקרה והנורא מכל קרה.

ערן בחר לשרת בשירות בתי הסוהר, לעבוד עם שולי החברה, עם אלה שפשעו בחברה הישראלית. הוא ראה בכך שליחות. למצער, מדובר היה בשירות קצר של ארבע שנים, שנגדע באיבו, בטרם עת. חרף תקופת שירותו הקצרה בשירות בתי הסוהר הספיק ערן רבות. הוא סיים את קורס תלפיות היוקרתי והתנדב לקורס קצינים. הוא בחר לעשות את שירותו בכלא "אופק" לנוער.

נפילת ערן, יחד עם חבריו משירות בתי הסוהר, משטרת ישראל ושירותי הכבאות, מבטאת את חוסנה של החברה הישראלית, חברה של ערבות הדדית, שאינה משאירה מאחור גם את אלה שחטאו ופשעו. האסון בכרמל האיר את שירות בתי הסוהר באור אחר, באור של לוחמים המהווים נדבך חשוב במערך הביטחון הלאומי.

חרף היותו תושב קריית ביאליק לא הכרתי את ערן ז"ל לפני האסון. אולם מאז נפילתו, שמעתי עליו רבות. שמעתי על בחור תמיר וחסון, חייכן ומאיר פנים, שראה תמיד את הכול דרך חצי הכוס המלאה. שמעתי על ערן איש המשפחה, הבעל המפנק והאב המיוחד. הוקסמתי מאוד מערן שלא הכרתי.

קודם לנפילתו של ערן גם לא הכרתי את פזית ולינוי יב"א. לפזית נחשפתי באותו בוקר עצוב, עצוב מאוד, בו הגעתי לביתה, זמן קצר לאחר שגופתו של ערן זוהתה בוודאות. מבטה אמר הכל.

מאז אותו בוקר, נתונות מחשבותינו אליך פזית ואל לינוי הפעוטה, למשפחות ויזל ואורן האבלות. מאז הסתלק ערן מעולמכם, יצא לי לשוחח מעת לעת עם פזית. שמעתי על הקשיים. שמעתי על לינוי המתעוררת בשעת לילה ומחפשת את אבא ואיך מתמודדים ככל שהימים חולפים. אני רואה אותך מתמודדת באצילות נפש עם כאבך, עם מר גורלך.

פזית, התרגשתי לשמוע אותך מספרת לנשיא המדינה, מר שמעון פרס, שביקר בביתך, כי ערן הלך אל מותו כשהוא יודע שהוא אהוב ונאהב על ידך. סיפרת שהעובדת הסוציאלית של שירות בתי הסוהר שאלה אותך אם יש דבר מה שאת מצטערת שלא הספקת לומר לערן שלך. ואת ענית, כי אין דבר מה שרצית לומר לו ולא הספקת. סיפרת שפעם אחר פעם ביטאת את רגשותיך ואהבתך כלפיו.

אני יודע כי ריקנות גדולה נזרקה כך לפתע אל חייך. אובדן ותחושת ההחמצה. אין דבר שיכיל את צערך. ערן הותיר לך את לינוי, פרי אהבתכם המשותפת וזאת ירושה גדולה שתמלא את חייך. העיר קריית ביאליק מחבקת אותך ואת לינוי בחיבוק גדול של אהבה. קריית ביאליק היא ביתך ואנו נוסיף לעמוד לצדך, ככל שתצטרכי וככל שתבקשי.

קהל יקר, בחג החנוכה האחרון החליפה את להבת נרות החג האש המאכלת, אש רעה וקטלנית, אש שקטלה לנו את תושב עירנו, ערן ויזל ז"ל. מעל קברו, כאשר ספדתי לערן, סיפרתי, כי מספר ימים לפני נפילתו היו אצלי נציגי משרד הביטחון לדון על הקמת האנדרטה החדשה לחללי כוחות הביטחון בני קריית ביאליק. ייחלנו שם שלא נצטרך להוסיף עוד שמות נופלים לאנדרטה החדשה. לדאבון הלב, כל כך מהר התבשרנו, כי שם נוסף התווסף לרשימת הנופלים, שמו של ערן ויזל ז"ל, החלל ה- 136 של העיר קריית ביאליק.

מישר ערן ויזל ז"ל, תושב עירנו, ננצור את זכרך, כמו את שאר הנופלים במערכות ישראל, בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.